

Envellir

Dij, 11/03/2010 per Enric Capó i Puig

[Amb accent](#)

Envellir no és madurar. Madurar és arribar al límit més alt de les meves possibilitats humanes com a persona. Envellir és camí de baixada, de renúncies, de pèrdues. És, per tant, camí carregat de nostàlgies, d'un cert amargor, de sensacions de deixar de ser, de no importar, de no servir. Des de dalt de la carena -com ho diu un popular cant espiritual- mirem cap a baix i veiem el riu que hem de travessar. Sabem que mai més no hi haurà camí de pujada. Nosaltres -o la vida mateixa- ens ho podem fer més fàcil, podem crear espais o temps de goig i d'esbarjo, però el camí és finalment inflexible.

La nostra societat no ofereix gaires oportunitats per als vells. No els deixa conviure amb tots els altres. Ja no hi ha lloc per a ells en els espais normalment petits on viuen les famílies. Se'ls segrega. Se'ls aplega en institucions especialitzades. Se'ls dóna una certa comoditat, unes atencions sanitàries, però els vells amb els vells. Que s'ho passin bé entre ells, però la presència dels més joves a la seva vida es fa cada vegada més esporàdica. Envellir és anar-se quedant sol. Uns, els amics, perquè van morint i ens deixen. Altres, perquè s'afanyen en altres camins i desapareixen de la vida dels més grans

Però no tot és trist en aquest període de la vida. Al contrari, pot ser un període maco i creatiu si el vivim, no en la resignació de no poder-hi fer res, sinó en l'ocupació de centrar-nos en el valor i les possibilitats de la vida present i en la de l'Esperit. Jesús mai no va envellir. No li vam permetre de fer-ho. El vam matar en plena joventut. Però Ell ens ensenya a viure en l'acció compromesa i en l'esperança de les coses millors. Ens introdueix en un camí que sempre és de pujada i ens invita a viure cara a l'eternitat. I això no vol dir només el futur. Vol dir sobretot les coses que perduren, que no moren, que mai no s'acaben.

Envellir, doncs, ofereix al creient la possibilitat de retornar a la soledat interior, a la profunditat de la vida, allí on Crist es fa present. Cara a la decadència del cos, troba compensacions en el cultiu de la vida de l'Esperit i en el servei generós als altres. El seny que sol acompanyar el procés d'envellir li pot donar eines suficients per fer d'aquest període de la vida una època de creixement a l'estil de l'apòstol Pau: "encara que físicament ens anem consumint, interiorment ens renovellem cada dia mes " (2 Co 4,16).

La fe ha de ser l'element clau en aquesta etapa de la vida. Ens evita de sucumbir a la pressió negativa de la nostra societat que porta les persones grans a sentir-se inútils o, ara que hi ha pensions acceptables, a ser considerades només com a consumidors potencials. Ser cristià és mantenir el valor de la vida i l'esperança. És cert que envellir és, humanament, la darrera etapa de la vida, però no som derrotats que esperen la fi inevitable. Som vencedors que esperen la gran victòria de la vida: tornar a la Casa del Pare. I en aquesta espera Jesús dóna la possibilitat, també a les persones grans, de viure en esperança i en il·lusió. En l'horitzó del cristià no hi ha mai una tomba, sinó un bressol. Hi ha una nova vida que ens espera i que ens obliga a continuar aquí i ara la nostra tasca de testimoniar i

servir.